

uden først at tage regeringens redegørelse til efterretning, men det er en mindre ting i denne forbindelse. Det afgørende er forholdet til WTO og EU.

Mariann Fischer Boel (V):

Når den globale landsby bliver samlet i Rom fra den 13. til den 17. november, er det 22 år siden, at FAO's indsats sidst var genstand for en generel debat på topmødeniveau. I 1974 besluttede FAO-konferencen »at udrydde sult, fødevarerunderskud og underernæring i løbet af et årti«. Nu 22 år efter må vi desværre konstatere, at målet langt fra er nået. Tværtimod er antallet af sultne mennesker over hele verden steget drastisk. Derfor er der selvfølgelig også behov for, at dette års FAO-konference får et realistisk slutdokument, og fra dansk side vil vi også presse på for, at der kommer handling bag alle de fine ord og alle de erklæringer, der traditionen tro strømmer ud fra sådan et topmøde.

Verdenssamfundet står i dag med et alvorligt fødevarerproblem, der kræver en løsning. Og som hr. Erling Christensen også nævnte det, er der ca. 800 millioner mennesker i 82 af verdens fattigste lande, der har store problemer med at overleve, og det er selvfølgelig derfor, man nu har besluttet at holde denne konference.

I dagens debat skal vi selvfølgelig være klar over, at der stort set er fødevarer nok i hele verden i dag. Problemet finder man altså i de regionale områder, og det er selvfølgelig også her, at vi skal sætte hjølp ind, altså i de underudviklede områder.

Hvis vi vender blikket mod den store verden, må vi fra dansk side være klar over, at fødevarerproblemet skal ses i et globalt perspektiv, og der er en lang række faktorer, der alle har betydning for løsning af problemet. Fra Venstres side mener vi, det er nødvendigt, at vi ser på fire forudsætninger for en stabil landbrugsproduktion, og det er et fattigdomsproblem, infrastrukturproblemer, herunder også uddannelse og investeringsproblemer, mangel på velfungerende markedsmekanismer, og så til sidst politisk ustabilitet, og dér kan man næsten sætte et lighedstegn til mangel på demokrati.

For at løse fattigdomsproblemet er det vigtigt, at et organ som FN i langt højere grad, end det har været tilfældet i dag, koordinerer deres fattigdomsprogrammer, og det er ligeledes påkrævet, at der er en langt større grad af fleksibilitet og samarbejde mellem FN-systemet og Verdensbanken, og jeg noterede mig også, at landbrugsministeren var inde på det spørgsmål.

Når man har haft den fornøjelse netop at have været ved FN's generalforsamling, så kan jeg i hvert fald skrive under på, at der virkelig er ressourcer at hente i et øget samarbejde. Hvis de lokale og regionale fattigproblemer skal løses, så skal der samarbejdes, og det er vigtigt, at hjælpen forankres lokalt og sker på de enkelte landes præmisser. Jeg synes, vi har set alt for mange eksempler på, at man har stillet nogle fantastiske forkromede løsninger op, og højtravende eksperter med meget stor viden, men uden forståelse for de enkelte landes problemer har betydet, at projekterne ikke er lykkedes.

Hvis fødevarerproduktionen og fødevarersektoren skal udvikle sig, er det fundamentalt med et bedre uddannelsesniveau. Mange af verdens udviklingslande mangler simpelt hen uddannelse, og det finder vi er et kæmpeproblem. Viden, indsigt og åbenhed er nøglebegreber for at prøve at forøge ikke alene landbrugsproduktionen, men produktionen i det hele taget i de underudviklede lande.

Når vi også snakker produktionsformer, er jeg enig med de foregående indlæg i spørgsmålet omkring kvindernes mulighed for at få adgang til produktionsapparatet. I øjeblikket er markedskræfterne på globalt plan sat ud af spil, når det gælder handel med landbrugsprodukter. Med udsigten til, at der inden for overskuelig fremtid vil være verdensmarkedspriser på landbrugsprodukter i kraft af WTO-handelsaftalerne, så er det endnu mere vigtigt, at udviklingslandene bliver i stand til at producere deres egne fødevarer. Konsekvenserne af en liberalisering af handelen med fødevarer bliver, at prisen på landbrugsprodukter vil stige. Dermed vil de underudviklede lande i en periode i hvert fald have vanskeligere ved at købe ind fra udlandet, og derfor er det vigtigt, at de får deres egen produktion sat på skinner.

Der er selvfølgelig mange, der har nævnt, at en løsning på problemet kunne være, at vi bare sendte den overskudsproduktion, der er til stede i EU, til udviklingslandene. Det vil jeg fraråde på det kraftigste. Det løser overhovedet ikke problemerne. Problemerne løses kun ved, at udviklingslandene selv får mulighed for at producere på det lokale niveau.

Hvis vi kigger på den politiske stabilitet, så kan vi i de her dage på tættest hold følge udviklingen i Zaire, hvor mad og fødevarerforsyning generelt bliver brugt som et magtinstrument. Historien har vist os, at fødevarerproduktion har en enormt vigtig samfundsmæssig